

или повече противъ себе си и цѣлый народъ който го търсаше съ гласъ още по грѣмливъ огъ Испанскитѣ пушкала.

Но ето домашното благополучіе бѣше извадило отъ паметъ му и Неаполь и Неаполитанцитѣ. Защото ся затвори въ стѣнитѣ си и — нека ся отърве, или нека ся прѣладе безъ мене Неаполь, рече. Всичкитѣ му свободности неструватъ една капка кръвъ.

Но ето пакъ въ истѣхъ минутѣ двѣстѣ ладии ся появихъ прѣдъ къщитѣ му и двѣстѣ Неаполитанцы водени отъ Лузара и отъ Аннеза, налѣзватъ като порой въ жилището му. Напразно Марія и братіята ѝ и всичко домородство ся прѣпрѣчихъ да ги непушатъ..... рыба̀ринѣтъ ся принуди да ся хвърли прѣдъ тѣхъ за да въспрѣ стремленіето имъ и съ едно мазовеніе като го спрѣ, попыта ги строго. — Защо сте дошли, защо ви съмь?

— Искамъ избавленіето на отечеството си, отговори Лузаръ, и дойдохмы да търсимъ избавителя си.....

— Моята смъртъ искатъ тѣ..... Но ты нѣма да ми отрѣжешъ главѣтъ съ рѣкѣтъ си! викаше Пузолянката и простираше рѣцѣ къмъ мъжа си.

Мазаниелъ стисна съ двѣ рѣцѣ запаленѣтъ си главѣ и отговори настрѣхнѣлъ.

— Изберѣте си другъ воевода; азъ не съмь вече нищо, моята работа ся свърши!

— Свърши ли ти ся работата! ами не видишь ли тѣзи флотѣ? Може да не знаешъ.

— Всичко знамъ но искамъ всичко да забравѣ.....

Лузаръ побѣснѣлъ отъ гнѣвъ щѣше да испсува тогозь когото вчера обожаваше, но Аннезо по-разуменъ и по-способенъ, Аннезо днесъ намѣстникѣтъ, утрѣ може бы наслѣдникѣтъ на рыба̀рина, който видѣ народѣтъ че е изгубенъ безъ Мазаниела, като стадо безъ пастырь, и който остьщаше всичкѣтъ си силѣ че ся срупава ако ся върнеше при народа безъ юнака му. Аннезо пое думѣтъ и говореше съ